

Danielin kirja - numero kaksikymmentäkaksi

Profetaallisen kiistan paljastaminen: Myöhäissateen ja viimeisen kriisin metodologia

Jeff Pippenger
2023-12-17

Metodologia, jonka Jumala on hyväksynyt, yksilöidään nimenomaisesti Jesajan luvuissa kaksikymmentäkahdeksan ja kaksikymmentäyhdeksän, joissa metodologia esitetään ilmauksella ”rivi rivin päälle”. Syyskuun 11. päivänä 2001 Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun mahtava enkeli laskeutui, ja tehdessään niin hän toisti laskeutumisensa, jonka hän oli tehnyt 11. elokuuta 1840. Molemmissa tapauksissa Babylon tunnistettiin hänen laskeutumisensa jälkeen langenneeksi, ja esitettiin kutsu, ja pian esitetään jälleen, niille, jotka yhä ovat sen yhteydessä, tulla ulos. Molemmissa tapauksissa ennustuksen täyttänyt tapahtuma vaikutti maailmanlaajuisesti, sillä aivan kuten ensimmäisen enkelin sanoma vietiin vuonna 1840 ”jokaiselle lähetysasemalle maailmassa”, koko maailma sai osakseen syyskuun 11. päivän 2001 tapahtuman vaikutuksen ja ymmärsi sen. Profetia, joka täyttyi 11. elokuuta 1840, oli profetia, joka osoitti, että toisen voi-huudon islamille asetettiin rajoitus, ja välittömästi syyskuun 11. päivän 2001 jälkeen kolmannen voi-huudon islamille asetettiin rajoitus.

11. elokuuta 1840 edustaa sen sanoman voimaannuttamista, joka avattiin sineteistään lopun aikana vuonna 1798, ja 11. syyskuuta 2001 edustaa sen sanoman voimaannuttamista, joka avattiin sineteistään lopun aikana vuonna 1989. Ensimmäisen enkelin liikkeen ensisijainen sääntö vahvistettiin 11. elokuuta 1840, ja tuo sääntö oli päivä-vuosi-periaate. Kolmannen enkelin liikkeen ensisijainen sääntö vahvistettiin 11. syyskuuta 2001. Tuo sääntö on se, että totuus vahvistetaan esittämällä ”rivi rivin päälle”, osoittaen, että loppu havainnollistuu alun kautta ja että historia toistaa itseään. Syyskuun 11. päivän 2001 profeetallinen tapahtuma ei perustu ainoastaan sisar Whiten suoriin sanoihin, vaan vielä merkittävämmiin siihen tosiasiaan, että tapahtumat olivat täydellisesti rinnakkaisia saman tienviitan kanssa milleriittien historiassa. Se, mikä 11. elokuuta 1840 tapahtuman yhteydessä tunnustettiin, ei ollut niinkään profetian täyttyminen kuin Millerin ja hänen työtovereittensa omaksuman metodologian pätevyys.

”Tapahtuma täytti ennustuksen täsmälleen. Kun se tuli tunnetuksi, lukemattomat vakuuttuivat Millerin ja hänen työtoveriensa omaksumien profeetallisen tulkinnan periaatteiden oikeellisuudesta, ja adventtiliike sai ihmeellisen sysäyksen. Oppineet ja arvossa pidetyt miehet liittyivät Milleriin sekä hänen näkemystensä julistamisessa että niiden julkaisemisessa, ja vuosina 1840–1844 työ laajeni nopeasti.” The Great Controversy, 335.

Syyskuun 11. päivänä 2001, kun myöhäissadetta alettiin mitata, ”kiista” koski ja koskee yhä oikeaa tai väärää metodologiaa. Milleriittaliikkeen profetiat esitetään sekä vuoden 1843 että vuoden 1850 tauluissa, jotka sisar White vahvistaa Herran laatimiksi sekä myös Habakukin toisen luvun täyttymyksenä. Milleriittojen sanoma, joka syntyi ”Millerin ja hänen työtoveriensa omaksumien profeetallisen tulkinnan periaatteiden avulla” ja joka sittemmin synnytti sen ”ihmeellisen

sysäyksen”, joka antoi voiman Keskiyön huudon sanomalle, oli esitettyinä noilla kahdella pyhällä taululla. Noilla kahdella pyhällä taululla esitetyt profetiat oli yksilöity ja vahvistettu Millerin profeetallisten sääntöjen avulla. Taulut olivat Habakukin käskyn täyttymys: profetiat, jotka oli vahvistettu Millerin metodologian avulla, tuli esittää näkyvästi ”tauluilla”, monikossa. Habakukin toinen luku yksilöi ”kiistan”, josta puhutaan Jesajan kahdennessakymmenennessäseitsemännessä luvussa, ja liittyy siihen suoranaisesti.

Minä seison vartiossani, asettaudun muurille ja tähystän nähdäkseni, mitä hän minulle puhuu ja mitä minun on vastattava, kun minua nuhdellaan. Habakuk 2:1.

Sanan ”nuhdeltu” merkitys tässä jakeessa on ’kiistellyksi joutunut’. Habakuk, joka edustaa sekä ensimmäisen että kolmannen enkelin liikkeen vartijoita, oli joutuva kiistelyn kohteeksi, ja hän halusi ymmärtää, mitä hänen tuli vastata, kun väittely alkaisi. Vastaus ensimmäisen enkelin historian yhteydessä oli kahden pyhän kartan laatiminen, ja vastaus kolmannen enkelin liikkeen historian yhteydessä oli profeetallisen sarjan, Habakukin kaksi taulua, tuottaminen. Kartat ja sarja rakennettiin kussakin näistä vastaavista historioista edustetun metodologian varaan. Habakukissa metodologialla kuvataan sitä, mitä vartijat käyttävät sanoman vahvistamiseksi, ja se myös yksilöi sen kysymyksen, josta ”kiistellään” ja joka puolestaan synnyttää kaksi palvojen luokkaa.

Minä seison vartiopaikallani ja asetun varustukseen; minä tarkkaan, mitä hän minulle puhuu ja mitä minun on vastattava, kun minua nuhdellaan. Ja Herra vastasi minulle ja sanoi: Kirjoita näky ja kaiverra se selvästi tauluihin, niin että sen lukija voi juosta. Sillä näky odottaa vielä määrättyä aikaa, mutta lopussa se puhuu eikä petä; vaikka se viipyisi, odota sitä, sillä varmasti se tulee eikä myöhästy. Katso, hänen sielunsa on paisunut eikä ole oikeamielinen hänessä; mutta vanhurskas on elävä uskostansa. Habakkuk 2:1–4.

Toinen joukko vanhurskautetaan uskosta, ja toinen joukko ylpeilee sielussaan, kuten fariseuksen ja publikaanin esikuvassa esitetään. Fariseukset luottivat menettelytapaan, joka perustui tapaan ja perinteeseen, ja fariseus edusti myös uskonnollista järjestelmää, joka säilytti vallan laumastaan toimeenpanemalla hierarkkisen järjestelmän, jota hallitsivat ne, jotka tunnustautuivat Jumalan valituksi kansaksi ja totuuden puolustajiksi, mutta jotka lopulta osallistuivat Totuuden ristiinnaulitsemiseen. Jesajan kahdenneskymmenennen seitsemännessä luvun profeetallinen ”väittely” koskee totta ja valheellista raamatullista metodologiaa. ”Väittelyn” vastapuolet ovat ne, jotka seuraavat sen ajan Elia metodologiaa, sekä pitkään vakiintunut teologisten asiantuntijoiden järjestelmä, jota Kristuksen aikana esikuvallisesti edusti Suuri neuvosto.

Luku kaksikymmentäseitsemän osoittaa, että ”väittely” alkaa silloin, kun hän ”hillitsee”, eli kun Jumala pidättää ”ankaran tuulensa”, ”itätuulen päivänä”. ”Määrällä, kun se puhkeaa esiin, sinä käyt väittelyyn sen kanssa; hän hillitsee ankaran tuulensa itätuulen päivänä. Tämän kautta siis Jaakobin vääryys sovitetaan.” Sana ”sovitetaan” merkitsee, että sen puolesta toimitetaan sovitus, ja se kuvaa synnin pyyhkimistä pois tutkivassa tuomiossa. Se menettelytapa, josta väitellään, edustaa koetusta, joka on läpäistävä, jos Jumalan kansan synnit aiotaan pyyhkiä pois. Elia menetelmä koetuksena esitetään Kristuksen historiassa, jossa meitä on ennalta varoitettu siitä, että tuona aikana ne, jotka hylkäsivät Johannes Kastajan sanoman (jonka Kristus tunnisti Eliaksi), eivät voineet hyötyä Jeesuksen opetuksista.

Myöhäissateen sanoma esitetään Jeesuksen opetuksina, sillä Hän on Sana, ja vielä enemmän: myöhäissade esitetään ”virvoituksena”, joka määritellään ”Herran läsnäoloksi”.

Tehkää siis parannus ja kääntykää, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois, jotta virvoituksen ajat tulisivat Herran kasvojen edestä; ja hän lähettää Jeesuksen Kristuksen, joka on teille edeltä julistettu. Apt. 3:19, 20.

Sisar White osoittaa, että enkeli, joka laskeutui Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa 11. elokuuta 1840, ”ei ollut vähempää kuin Jeesus Kristus itse”. Se enkeli, joka laskeutui 11. syyskuuta 2001, olisi sen tähden niin ikään ”ei ollut vähempää kuin Jeesus Kristus itse”. Hänen laskeutumisensa kummassakin historiassa osoittaa profeetallisen ”väittelyn” alkua toden tai väärän metodologian suhteen, sillä Hänen kädessään oleva kirja kuvaa sitä, mitä Jumalan kansaa käskettiin syömään. Galileassa ollessaan Jeesus opetti opetuslapsille, että heidän tuli syödä Hänen lihansa ja juoda Hänen verensä, sillä Hän julisti siellä olevansa leipä, joka on tullut alas taivaasta. Hän menetti siellä enemmän opetuslapsia kuin missään muussa kohdassa palvelutyötään, eivätkä ne, jotka lähtivät, koskaan palanneet. Ne, jotka lähtivät, tekivät niin, koska he valitsivat tarkastella Hänen opetuksiaan väärän metodologian mukaan, ottamalla Hänen sanansa kirjaimellisessa merkityksessä sen sijaan, että olisivat soveltaneet niitä oikeassa hengellisessä merkityksessä. Jesajan kahdennenkymmenennenseitsemännen luvun ”väittely” on profeetallinen tienviitta, jolla on useita todistajia vahvistamassa, että se edustaa vakiintunutta tunnustuksellista raamatullisen analyysin järjestelmää vastakkain Eliaan sanansaattajan edustaman metodologian kanssa.

Se merkitsee tiettyä kohtaa entisen liiton ja Jumalan valitun kansan asteittaisessa väistymisessä sekä liittosuhteen alkua niiden kanssa, ”jotka muinoin eivät olleet Jumalan kansa”. Vielä tärkeämmin ”väittely” edustaa sen ajanjakson alkua, joka päättyy pian tulevaan sunnuntailakiin. Alfa ja Omega edustaa aina loppua alun yhteydessä, ja näin itse ”väittelystä” tulee yhden meidän isiämme rasittaneen synnin vertauskuva, joka täytyy tunnustaa ja tunnustamalla tunnustaa, jotta voitaisiin täyttää Kolmannen Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennenkuudennen luvun rukous.

Danielin yhdeksännen luvun rukous edustaa sitä rukousta, joka on esitettävä Ilmestyskirjan yhdennentoista luvun kolmen ja puolen päivän päättyessä. Tuo ajanjakso kuvataan Jesajan luvussa kaksikymmentäseitsemän ajaksi, jolloin ”varustettu kaupunki on autio, asuinsija hylätty ja jätetty kuin erämaa; siellä vasikka käy laitumella, siellä se makaa ja kaluaa sen oksat. Kun sen oksat ovat kuivuneet, ne katkotaan; naiset tulevat ja sytyttävät ne tuleen. Sillä se on kansa vailla ymmärrystä; sentähden hän, joka heidät teki, ei heitä armahda, eikä hän, joka heidät muovasi, osoita heille suosiota.”

Kahdelle todistajalle ei osoiteta ”armon”, sillä he julistivat väärän ennustuksen, joka käynnisti kolmen ja puolen päivän ”erämaa”-ajan. Tämän jälkeen heistä tuli ”kansa vailla ymmärrystä”, vaikka he olivat aiemmin olleet ”varustettu kaupunki”. Tuo kaupunki tuli sitten ”autioksi” ja ”asumukseksi”, joka oli ”hylätty”. Siitä tuli kuolleita, kuivia luita, jotka makasivat Sodomian ja Egyptin kaupungin kadulla. Kun kuolleita sitten kutsutaan nousemaan, heitä koetellaan heidän isiensä synneillä, mihin sisältyy kauden alussa oleva ”väittely”, kauden, joka alkaa ensimmäisen sanoman voimaannuttamisesta ja päättyy kolmannen sanoman saapumiseen. Väittely koskee sitä,

tuleeko hyväksyä vai hylätä se menetelmä, jota heidän historiansa Elia edustaa. Vuonna 1863 adventismin isät hylkäsivät Mooseksen ”seitsemän aikaa” koskevan sanoman, jonka Elia oli esittänyt.

Heinäkuusta 2023 alkaen Jesajan kahdenkymmenennenseitsemännen luvun kuivettuneiden oksien on päätettävä, toistavatko ne Galilean seurakunnan synnit sekä vuoden 1863 historian samoin kuin syyskuun 11. päivän 2001 historian. Hylätä Habakukin toisen luvun ja Jesajan kahdenkymmenennenseitsemännen luvun sekä Elian, Johannes Kastajan ja William Millerin edustama metodologia merkitsee isiemme syntien toistamista sen sijaan, että hyötyisimme niistä pyhistä esikuvista, jotka kirjoitettiin muistiin niitä varten, joiden osaksi maailman aikojen loppu on tullut.

Mutta nämä kaikki tapahtuivat heille esikuviksi, ja ne on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailman aikojen loppu on tullut. Sen tähden, joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei lankea. Teitä ei ole kohdannut muu kuin inhimillinen kiusaus; mutta uskollinen on Jumala, joka ei salli teitä kiusattavan yli voimienne, vaan sallii kiusauksen mukana myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää. Sentähden, rakkaani, paetkaa epäjumalanpalvelusta. Minä puhun niin kuin ymmärtäväisille; arvostelkaa itse, mitä sanon. 1 Korinttolaiskirje 10:11–15.

Pyhä metodologia vahvistaa keskiyön huudon sanoman, joka on myöhäissateen sanoma. Tuo sanoma, hengellisesti syötynä, tuottaa vastaavan kokemuksen yhtä varmasti kuin Danielin ja kolmen urhean kasvisravinto tuotti kauniimman ja lihavamman olemuksen. Mutta Habakukin toisessa luvussa niiden kompastuskivi, jotka hylkäävät uskon kautta vanhurskauttamisen tarjouksen, on ylpeys, joka estää heitä jatkamasta Herran tuntemiseen. Jos koskaan on aika, jolloin Jumalan kansa ei voi lykätä todellisen metodologian hyväksymisen työtä ja sanoman syömistä enkelin kädestä, niin se on nyt!

”Meidän ei tule odottaa myöhäissadetta. Se tulee kaikkien niiden ylle, jotka tunnistavat ja omaksuvat armon kasteen ja sadekuurot, jotka lankeavat päällemme. Kun kokoamme valon sirpaleet, kun arvostamme Jumalan varmoja laupeuksia, hänen, joka mielellään näkee meidän luottavan Häneen, silloin jokainen lupaus täyttyy. ’Sillä niin kuin maa tuottaa kasvunsa ja niin kuin puutarha saattaa siihen kylvetyn versomaan, niin Herra, Herra on saattava vanhurskauden ja ylistyksen versomaan kaikkien kansojen edessä.’ Jesaja 61:11. Koko maan on määrä täyttyä Jumalan kirkkaudella.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, osa 7, s. 984.

Jumalan profeetallinen sana on osoittanut, että kun New Yorkin kaupungin suuret rakennukset syöstiin maahan, Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkeli laskeutuisi, ja ”Ilmestyskirjan kahdeksastoista luku, jakeet yhdestä kolmeen, täytyisi”. Jesaja kaksikymmentäseitsemän osoittaa tuon ajan olevan ”itätuulen päivä”, ja se on aikaa, jolloin ”ankara tuuli” pidätetään. ”Mitan mukaan, kun se versoo esiin, sinä käyt oikeutta sen kanssa; hän hillitsee ankaran tuulensa itätuulen päivänä.” Sisar White osoittaa saman ajan.

”Tuona aikana, samalla kun pelastuksen työ on päättymässä, ahdistus on tuleva maan päälle, ja kansakunnat ovat vihaisia, mutta niitä pidetään aisoissa, ettei kolmannen enkelin työtä estettäisi. Tuona aikana tulee ’myöhäissade’ eli virvoitus Herran kasvojen edestä antamaan

voimaa kolmannen enkelin suurelle huudolle ja valmistamaan pyhät kestäämään aikana, jolloin ne seitsemän viimeistä vitsausta vuodatetaan.” Early Writings, 85.

Valta, joka suututtaa kansakunnat, saapui, kun myöhäissade alkoi langeta. Mutta heti kun tuo valta suututti kansakunnat, se pidätettiin, sillä Jesaja kirjoitti, että hän ”hillitsee rajuilmansa”. Rajuilma on itätuuli, ja tuo tuuli pidätetään, kun myöhäissade alkaa vihmoa ja pelastustyö on päättymässä. Pelastustyön päättävä työ on sinetöimisen aika. ”Rivi rivin päälle” se raju, eli itätuuli, joka pidätetään sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimisen aikana, on Ilmestyskirjan seitsemännen luvun neljä tuulta.

Ja sen jälkeen minä näin neljä enkeliä seisomassa maan neljällä kulmalla, pidättämässä maan neljää tuulta, ettei tuuli puhaltaisi maan päälle eikä meren päälle eikä yhteenkään puuhun. Ja minä näin erään toisen enkelin nousevan idästä, ja hänellä oli elävän Jumalan sinetti; ja hän huusi suurella äänellä niille neljälle enkelille, joille oli annettu valta vahingoittaa maata ja merta, sanoen: Älkää vahingoittako maata älkääkään merta älkääkään puita, ennen kuin me olemme painaneet sinetin meidän Jumalamme palvelijain otsiin. Ilmestys 7:1–3.

Sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimistä esikuvasi Kristuksen voittoisa sisääntulo Jerusalemiin. Siellä Kristus, ainoan kerran elämässään, ratsasti aasilla (islamin vertauskuvana), ja Lasarus johti kulkueen Jerusalemiin. Sisar White osoittaa Lasaruksen olevan sinetin vertauskuva tuossa historiassa.

“Viivyttäessään tuloaan Lasaruksen luo Kristuksella oli armollinen tarkoitus niitä kohtaan, jotka eivät olleet ottaneet Häntä vastaan. Hän viipyi, jotta Hän herättämällä Lasaruksen kuolleista antaisi uppiniskaiselle, epäuskoiselle kansalleen vielä yhden todistuksen siitä, että Hän todella oli ’ylösnousemus ja elämä’. Hän ei mielellään luopunut kaikesta toivosta kansan suhteen, noiden Israelin huoneen köyhien, harhailevien lampaiden suhteen. Hänen sydämensä murtui heidän katumattomuutensa tähden. Armossaan Hän päätti antaa heille vielä yhden todistuksen siitä, että Hän oli Ennalleenasettaja, Hän, joka yksin saattoi tuoda elämän ja kuolemattomuuden valoon. Tämän tuli olla sellainen todistus, jota papit eivät voisi tulkita väärin. Tämä oli syy Hänen viivytykseensä lähteä Betaniaan. Tämä huippuihme, Lasaruksen herättäminen, oli paneva Jumalan sinetin Hänen työnsä ja Hänen jumaluutta koskevalle väitteelleen.” Alfa ja omega, 528, 529.

Viivytyksen aikaa, joka alkoi 18. heinäkuuta 2020, kuvataan Kristuksen viivytyksellä ennen kuin Hän herätti Lasaruksen kuolleista. Ilmestyskirjan yhdennentoista luvun viivytyksen aika päättyy kolmen ja puolen päivän lopussa. Noina päivinä kaksi todistajaa makasi kuolleina kadulla. Ja aivan kuten Lasarus oli määrä herättää kuolleista viivytyksen ajan jälkeen, samoin oli myös Johanneksen kahden todistajan laita. Herätettyinä kuolleista he johtavat kulkueen Jerusalemiin, mikä edustaa ”Jumalan sinettiä” ja ”kruunaavaa ihmettä”, joka todistaa Kristuksen jumaluudesta. Ylösnousemus osoittaa sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimisen päättymisen, joka tapahtuu samalla kun neljää tuulta, itätuulta, rajua tuulta, joka saapui 11. syyskuuta 2001, pidätellään.

Siinä hetkessä, joka on sunnuntailaki, nuo tuulet päästetään irti tuomaan kostotuomio Ilmestyskirjan kolmannentoista luvun maapetoon. Ne livahtavat jo nytkin niiden neljän enkelin

sormien lomitse, jotka sinetöimisen aikana pidättelevät niitä. Yksi Syvimmistä Viittauksista Profetian Hengeen, joka liittyy itätuulen päivään, löytyy Testimonies-teoksen yhdeksännestä osasta. Tuo osa alkaa innoitetuilla sanoilla sivulla yksitoista, joten se alkaa vertauskuvallisesti ”yhdeksän-yksitoista”. Luvun otsikko on ”Lopullinen kriisi”, mutta se on myös ensimmäinen luku osastossa, jonka otsikkona on ”Kuninkaan tulemista varten”.

Ei ole mitään näyttöä siitä, että luvun jaksoa ja otsikkoa olisivat tahallisesti muokanneet sen niteen toimittajat, jotka kokosivat teoksen, kuitenkin Kuninkaan tuleminen on helposti tunnistettavissa yljän tulemuksiksi, joka kymmenen neitsyen vertauksessa tapahtuu keskiyön kriisin yhteydessä, jonka neitsyissä synnyttää öljyn läsnäolo tai puute heidän astioissaan. Keskiyön kriisi, joka nyt on saapumassa, on otsikon ilmaisemalla tavalla — viimeinen kriisi kymmenelle neitsyelle. Siinä kriisissä he osoittavat, onko heillä öljyä vai eikö ole. Öljy ei ole yksinkertaisesti Pyhä Henki; se määritellään täsmällisesti Pyhäksi Hengeksi, ja myös oikeaksi sanomaksi, ja myös oikeaksi luonteeksi.

Oikea metodologia vahvistaa oikean keskiyön huudon sanoman, ja tuo sanoma, vastaanotettuna ja sen mukaisesti toimittuna, tuottaa oikean luonteen. Tuo luonne viimeisessä kriisissä on se luonne, joka vastaanottaa Jumalan sinetin. Jumalan kansan sinetöimisen prosessi alkoi itätuulen päivän saapuessa, 11. syyskuuta 2001. Sen ajan sanoma oli silloin syötävä. Se, syödäänkö vai ei syödä, kuvataan Jesajan ”väittelyssä” sekä myös Habakukin kysymyksessä siitä, mitä vartijoiden tulisi vastata väittelyssä. Matteuksen kahdenkymmenennenviidennen luvun ja Habakukin viipymisen aika päättyy kuvaukseen kahdesta palvojien luokasta. Viipymisen aika, jota Ilmestyskirjan yhdeksäntoista luvun kolme ja puoli päivää edustavat, on lähes päättynyt.

Tuo viipymisen aika esitetään myös yhdeksännen osan luvun alussa Haprealaiskirjeestä otetulla katkelmalla, jossa Paavali mukailee Habakukin toisen luvun neljättä jaetta. Paavalin viittaus sijoittaa Habakukin toisen luvun kolmannen enkelin liikkeeseen, sillä juuri tuossa historiassa Kristus siirtyi kaikkeinpyhimpään, ja juuri tuossa historiassa Hänen ylimmäispapillisen palvelutyönsä valo paljastettiin; ja juuri Haprealaiskirjeessä Paavali esittää Jumalan Sanan selvimmän ilmoituksen Kristuksen ylimmäispapillisesta palvelutyöstä.

Habakuk 2:ssa ensimmäisen enkelin liikkeessä ei vielä tunnistettu Kristuksen siirtymistä kaikkeinpyhimpään, sillä se ei tapahtunut ennen Keskiyön huudon julistuksen päättymistä. Paavalin mainitsema viivytyksen aika on Habakukin ja Matteuksen viivytyksen aika, mutta se on se viivytyksen aika, joka alkaisi 18. heinäkuuta 2020. Habakuk 2:n viimeinen jae kuvaa Keskiyön huudon päättymistä milleriittien historiassa sekä kolmannen enkelin saapumista:

Mutta Herra on pyhässä temppelissään: vaietkoon koko maa hänen edessään. Habakuk 2:20.

Todistukset, yhdeksäs osa, korostaa alkaen sivulta yksitoista (9/11) vertausta kymmenestä neitsyestä, viipymisen aikaa ja sen yhteyttä Habakukiin ja Matteukseen sekä viimeistä kriisiä ja 11. syyskuuta 2001, jolloin profeetallinen kiista saapui.

”Jakso 1 — Kuninkaan tulemista varten”

”Sillä vielä aivan vähän aikaa, niin Hän, joka tuleva on, tulee eikä viivyttele.” Heprealaiskirje 10:37.

”Viimeinen kriisi”

”Me elämme lopun aikaa. Nopeasti täyttyvät ajan merkit julistavat, että Kristuksen tulemus on lähellä. Ne päivät, joissa me elämme, ovat vakavia ja tärkeitä. Jumalan Henki vedetään vähitellen mutta varmasti pois maan päältä. Vitsaukset ja tuomiot kohtaavat jo niitä, jotka halveksivat Jumalan armoa. Onnettomuudet maalla ja merellä, yhteiskunnan levoton tila, sodan hälytykset, ovat enteellisiä. Ne ennustavat lähestyviä tapahtumia, jotka ovat mitä suurinta merkitystä.”

Pahuuden voimat yhdistävät joukkojaan ja lujittuvat. Ne vahvistautuvat viimeistä suurta kriisiä varten. Suuria muutoksia tapahtuu pian maailmassamme, ja viimeiset tapahtumat etenevät nopeasti.

”Asioiden tila maailmassa osoittaa, että ahdistavat ajat ovat aivan edessämme. Päivälehdet ovat täynnä viittauksia lähitulevaisuudessa puhkeavaan kauheaan selkkaukseen. Julkeita ryöstöjä tapahtuu tämän tästä. Lakot ovat yleisiä. Varkauksia ja murhia tehdään kaikkialla. Riivaajien vallassa olevat miehet riistävät miesten, naisten ja pienten lasten hengen. Ihmiset ovat joutuneet paheen pauloihin, ja kaikenlaiset pahan muodot vallitsevat.

Vihollinen on onnistunut vääristämään oikeuden ja täyttämään ihmisten sydämet itsekkään voitonhalun kaipuulla.

”Oikeus on väistynyt kauas, sillä totuus on kaatunut kadulle, eikä oikeamielisyys voi tulla sisälle.” Jesaja 59:14. Suurissa kaupungeissa elää suuria ihmisjoukkoja köyhyydessä ja kurjuudessa, miltei vailla ruokaa, suojaa ja vaatetusta; samalla kun samoissa kaupungeissa on niitä, joilla on enemmän kuin sydän voi toivoa, jotka elävät yllällisesti käyttäen rahansa loisteliaasti kalustettuihin taloihin, henkilökohtaiseen koristautumiseen tai, mikä vielä pahempaa, aistillisten himojen tyydyttämiseen, väkijuomiin, tupakkaan ja muihin sellaisiin, jotka tuhoavat aivojen voimia, järkyttävät mielen tasapainon ja turmelevat sielun. Näköä näkevän ihmiskunnan huudot kohoavat Jumalan eteen, samalla kun ihmiset kaikenlaisen sorron ja kiristyksen keinoin kasaavat itselleen suunnattomia omaisuuksia.

”Kerran, ollessani New York Cityssä, minut kutsuttiin yöaikaan katselemaan rakennuksia, jotka kohosivat kerros kerrokselta kohti taivasta. Näiden rakennusten vakuutettiin olevan paloturvallisia, ja ne oli pystytetty omistajiensa ja rakentajiensa kunniaksi. Yhä korkeammalle ja korkeammalle nämä rakennukset kohosivat, ja niissä käytettiin kaikkein kalleimpia materiaaleja. Ne, joille nämä rakennukset kuuluivat, eivät kysyneet itseltään: ’Kuinka voisimme parhaiten kirkastaa Jumalaa?’ Herra ei ollut heidän ajatuksissaan.

“Ajattelin: ‘Oi, jospa ne, jotka tällä tavoin sijoittavat varojaan, voisivat nähdä menettelynsä niin kuin Jumala sen näkee! He kasaavat loistavia rakennuksia, mutta kuinka mieletöntä maailmankaikkeuden Hallitsijan silmissä onkaan heidän suunnittelunsa ja juonittelunsa. He eivät tutki kaikilla sydämensä ja mielensä voimilla, kuinka voisivat kirkastaa Jumalaa. He ovat kadottaneet näkyvistään tämän, ihmisen ensimmäisen velvollisuuden.’”

”Kun näitä korkeita rakennuksia kohosi, omistajat iloitsivat kunnianhimoisessa ylpeydessään siitä, että heillä oli varoja käytettäväksi oman minänsä tyydyttämiseen ja naapureidensa kateuden herättämiseen. Suuri osa rahasta, jonka he näin sijoittivat, oli hankittu kiskonnalla, köyhiä sortamalla. He unohtivat, että taivaassa pidetään kirjaa jokaisesta liiketoimesta; jokainen epäoikeudenmukainen kauppa, jokainen petollinen teko, merkitään sinne muistiin. Aika on tulossa, jolloin ihmiset petoksessaan ja röyhkeydessään saavuttavat pisteen, jonka yli Herra ei salli heidän mennä, ja he saavat oppia, että Jehovan pitkämielisyydellä on rajansa.

”Seuraava näky, joka kulki silmiäni editse, oli palohälytys. Miehet katselivat korkeita ja oletetusti palonkestäviä rakennuksia ja sanoivat: ’Ne ovat täysin turvassa.’ Mutta nämä rakennukset paloivat poroksi ikään kuin ne olisivat olleet tervasta tehdyt. Paloruiskut eivät voineet mitään tuhon pysäyttämiseksi. Palomiehet eivät kyenneet käyttämään ruiskuja.”
Testimonies, osa 9, 11–13.

”Keskustelu”, joka käytiin metodologiaa koskien Danielin ensimmäisen luvun edustaman ajanjakson alussa; ja jota myös Danielin luvut yhdestä kolmeen edustavat; ja jota myös 11. elokuuta 1840 alkava historia edustaa; ja jota myös Johanneksen kuudennen luvun historia, Galilean kriisin aikana, edustaa; ja jota myös 11. syyskuuta 2001 alkavan historian (18. heinäkuuta 2020 saakka) yhteydessä edustetaan, toistuu nyt, ei adventismin piirissä laajemmassa mitassa, vaan kuolleiden kuivien luiden keskuudessa, joita ”ääni”, joka huutaa erämaassa, herättää niiden horrostilasta.

Seuraavassa artikkelissamme tarkastelemme sitä menetelmää, joka on myöhäissade, sellaisena kuin se esitetään Jesajan luvuissa kaksikymmentäkahdeksan ja kaksikymmentäyhdeksän.

Ja minä kuulin Herran äänen sanovan: Kenet minä lähetän, ja kuka menee meidän puolestamme? Niin minä sanoin: Katso, tässä minä olen; lähetä minut. Ja hän sanoi: Mene ja sano tälle kansalle: Kuulemalla kuulkaa, älkääkä ymmärtäkö; näkemällä nähkää, älkääkä käsittäkö. Paaduta tämän kansan sydän ja tuki sen korvat, ja sokaise sen silmät, ettei se näkisi silmillään eikä kuulisi korvillaan eikä ymmärtäisi sydämellään eikä kääntyisi ja tulisi parannetuksi. Niin minä sanoin: Herra, kuinka kauaksi aikaa? Ja hän vastasi: Kunnes kaupungit ovat hävitetyt asujattomiksi ja talot ihmisettömiksi ja maa on perin autio, ja Herra on vienyt ihmiset kauas pois ja hyljättyjä paikkoja on paljon keskellä maata. Mutta siinä on vielä kymmenes osa, ja sekin joutuu hävitettäväksi; niin kuin terebintissä ja tammessa jää kanto, kun ne kaadetaan, niin pyhä siemen on sen kanto. Jesaja 6:8–13.